

Jeg dater en anden nu

Josephine N. B. Valentin

© 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk

Omslagsillustration: Miss Vie

Omslag og grafisk layout: Simon Zander, simonzander.dk

Redaktør: Katja Berger

Korrektur: Vestergaard Litteratur

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave 2025

ISBN 978-87-94320-94-8

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

JOSEPHINE N. B. VALENTIN

JEG DATER EN ANDEN NU

HI READER

Vindueskarmen har dannet ramme for den sidste time af mit liv. Faktisk to. Måske tre, hvis jeg tæller timen inden aftenmaden med.

Puden i ryggen er som et kram, omfavnende og behagelig. Jeg er langt væk i *Lore Olympus*-tegneserien. Endelig har jeg fået købt alle volumes, selv om serien har været fuldendt længe. Jeg ville have special edition-udgaven. Litteratur om Hades og Persephone er virkelig et kaninhul for mig, og med Rachel Smythes sublime streg får farverne pink og kobolt en helt anden betydning. Det er en smuk kombi. Jeg ved godt, det falder ind under tropen om en mand, der er hundredvis af år ældre end hans nærmest teenageagtige udkårne, men det er jo også en trope af en grund. Det er en form for fortælling, som holder os læsere fanget. Indtil videre. Jeg er ikke ukritisk over for det. Det *er* klamt, men også skrevet, som om mænd ikke er klar til et forhold med fokus på kommunikation og forståelse, før de er hundredvis af år gamle. Måske overtænker jeg det. Det gør jeg tit.

Uden for vinduet er der mørkt. Siddende her i min læsekarm kan jeg se lyset fra gadelamperne. Det passer til stemningen i tegneserien, hvor Persephone kysser Hades i underverdenens mørke.

Jeg åbner Læsekløver-chatten.

@biblioph_ilia jeg troede virkelig ikke jeg ville kunne lide

“Lore Olympus” i den fysiske udgave lige så meget som den online, men jeg er på volume seks nu og kan ikke slippe før jeg har læst hele serien.

@literary.lea I told you so, Cecilia! Den er simpelthen så gennemført smuk trykt, selv om jeg lidt savner musikken fra online-udgaven.

@vilde_camille og hvem var det nu, der fik jer alle sammen til at downloade webtoon så I kunne læse den? Hva ???

@caro_elsker_litteratur tak oh du store Camille. Resten af læsekløveren Lea, Cecilia og jeg står i evig gæld til dig, du bedste blad af os alle

Med ét strømmer lys mod mig. Mit smil strammer allerede læberne helt ud, inden jeg har drejet ansigtet mod kilden. Vinduet direkte over for mit.

Og der står Isak, iført en T-shirt og det blonde hår pjusket helt uimodståeligt. Selvfølgelig er han træt. Selvfølgelig er han på vej i seng før mig. Selvfølgelig ser han godt ud.

Han står sidelæns, vendt mod døren ind til sit værelse, og smiler til nogen, jeg ikke kan se her fra mit værelse. Jeg venter egentlig bare på, at han drejer sig, så jeg kan vinke. Løfte min bog op, så han kan ryste på hovedet og grine af, at jeg sidder, hvor jeg altid sidder, i gang med, hvad jeg altid er i gang med: bøger. *Typisk Cecilia*, ville han sige.

En udveksling, jeg elsker, for nogle dage er det det eneste tidspunkt, jeg ser ham. Gymnasiet og hans svømmetræning stjæler bare tiden. Hans tid.

Han griner, kører en hånd op i håret, så T-shirten bliver trukket op, og et stykke af hans solide mave ses. Han flekser bevidst med sin overarm, gør, at musklerne er tydelige, sørger for, hans skuldre virker brede, at hans tænder blænder, mens han smiler mere.

Det sætter sig som en knude i mellemgulvet. Mit smil holder et sekund eller to, før det falmer.

Han flirter.

Det burde jo ikke gøre ondt. Det burde ikke betyde noget. Isak

er min bedste ven. Han er min nabo. Jeg har kendt ham, siden jeg blev født.

Hun træder ind i mit begrænsede synsfelt. Jeg ser hans arme lægge sig om hendes talje, ser ham bøje nakken, ser hendes blonde hår bølge ned ad ryggen. Langsomt drejer jeg hovedet væk og får ikke deres kys med. Hun er gårsdagens nyheder i morgen, mens jeg stadig er hans bedste ven.

@biblioph_ilia er I begyndt at glæde jer til Fantasyfestival i weekenden???

@vilde_camille om jeg er! Det bliver SÅ fedt

@literary.lea jeg ankommer 9:33 lørdag inden de åbner. Kan vi mødes ved stationen? Det er første gang jeg er i Esbjerg

@caro_elsker_litteratur self. Camille og jeg har indviet hotelværelset for os

@vilde_camille det er bare så ærgerligt du ikke kan komme og være med Cecilia.

@biblioph_ilia jeg er jeres online spørgelsesven

@vilde_camille nu er det ikke, fordi du ikke tør se os, eller sådan noget vel?

@biblioph_ilia nej!

@literary.lea vi kommer til at savne dig

@biblioph_ilia jeg kommer til at savne jer lige så meget som Rhys savner Feyre. Men jeg er lige så jaloux som Tamlin

@caro_elsker_litteratur du er for glad for ACOTAR.

Et overjordisk væsen med glitrende hud og gyldne vinger glider forbi os. Hun stjæler resten af luften i mine lunger i det øjeblik, hendes øjne kort strejfer mine. Smilet, der blomstrer frem over hendes ansigt, får min mund til at åbne sig, mit hjerte til at slå hurtigere, min verden til at gå i stå i glitter. Så er hun videre. Opslugt af horden af fantasyfans, som har fyldt Esbjerg Hovedbibliotek.

“Hold da kæft,” siger Isak og peger, hvor hun netop forsvandt blandt folk med Dansk Fantasy-net, som venter på en signering ved standen.

“Ja,” kvækker jeg. Det er også det, som får mig til at trække vejret igen. En stor mundfuld, der kun gør min tunge endnu mere tør.

“Jeg fatter ikke, nogen gider bruge så meget tid på et skide kostume,” fortsætter Isak.

“Øh, hvad?” spørger jeg dumt og ser på ham og ikke efter det glimmerspor, feen synes at have efterladt i luften. De blå øjne er fulde af morskab, mens han observerer mig.

“Ja, hvad får hun ud af det?” spørger han, og jeg forstår ham slet ikke, hvorfor jeg ikke svarer. Heller ikke denne gang. “Hun ligner en kæmpe nørd.”

Selv står han i en hoodie med svømmeklubbens logo på og Adidas-bukser. Det gyldne hår er tilbagestrøget, og hans smilehul er synligt.

Jeg nikker. Så ryster jeg på hovedet, husker, hvad jeg selv mener. Han har ikke ret. *Hvordan skal jeg sige det til ham?* På en god måde, selvfølgelig. Positivt.

“Hun må virkelig have brugt lang tid på det.” Det er en god

vinkel, fordi det holder os til emnet, men med et mere blomstrende fokus, hvor jeg ikke har skældt ham ud. Det bliver leveret med et smil. Jeg er ikke ude på at skabe en stemning, hvor jeg bliver kaldt en sur ligestillingsfeminist, men vi er på Fantasyfestival. Hvis man ikke må være nørdet her, hvor må man så?

“Jeg har to outfits,” siger Isak og strækker sine arme op over hovedet, tager fat i højre arm og tipper let til højre. “Det her og speedos.”

Varmen stiger op gennem min rullekrave, sætter sig i kinderne. Jeg hiver ud i min grønne T-shirt, men at det yderste lag bliver luftet, gør ingen forskel. Det bruser i mine ører, og jeg er uhyggeligt bevidst om, at han ser på mig.

“Du er sådan en prude,” griner han.

Jeg dasker til ham, lige i maven. Heldigvis tror han bare, jeg er flov ved tanken om mænd i speedos. Det handler ikke om, hvor godt han ser ud i dem. *Nope, næ, den slags tanker har jeg ikke om min bedste ven, slet, slet ikke.*

“Hvornår kom ham fra krigsfilmen?” spørger Isak og hiver i min hestehale.

Typisk, at han hverken kan filmen eller skuespillerens navn. Desuden er termen krigsfilm meget løs i Isaks optik. Det kan dække over alt fra film, der rent faktisk foregår under en historisk krig, til film som *Ringenes Herre*. Hvis der er en krig med, så er det genren.

Jeg klikker på mobilen, så skærmen lyser op. 11.32.

17 notifikationer.

Klikker den slukket igen. Jeg behøver ikke at se på kalender-appen, hvor jeg har skrevet hele mit ønskede program ind. Jeg kan det udenad. Det er klokken, jeg har brug for. *Hvorfor har jeg endnu ikke besluttet mig for et armbåndsur?*

“En halv time.”

“Hvad fuck skal vi lave den næste halve time?” Han sukker højlydt. Det kæmpe brokkehoved.

“Vi kan se, hvad der foregår derhenne,” piper jeg muntert, men kan samtidig ikke rigtig overskue at flytte mig ud i strømmen af mennesker. Her ved trappen er der nærmest et helle, hvor vi godt må stå stille og ikke følge med.

“Årh, for helvede.” Han vender sig, ser på mig, lægger en hånd på min skulder. “Jeg glemmer, du elsker det her shit.”

Ordene giver mig ro hele vejen ned i tærne. Han offer, det ved jeg godt, han gør, men han er her også for min skyld, fordi han ved, jeg elsker stedet og aldrig ville kunne det her alene. Aldrig.

“Tak for at tage med.” Jeg siger det mest til hans sneaks.

“Følte mig ret bedste-venner-agtig, da jeg købte armbåndene til os.” Han flasher festivalarmbåndet foran min øjne. Mit matcher. Selvfølgelig. Der er flere hundrede rundt om os med det samme armbånd. Men det føles særligt, at vi har det. At han købte det.

Han ser mig.

Så begynder Isak at gå. Jeg har også et net med Dansk Fantasy-tryk over skulderen, bare fyldt med snacks og cola. Jeg tager aldrig nogen steder med Isak uden nok at spise. Han bliver en seriøs diva uden.

“*Start din egen læsekreds,*” læser han højt fra et skilt og kigger ind gennem glasdøren. “Det lyder simpelthen for kedeligt.”

Det lyder helt perfekt. Bortset fra, at jeg ikke tør melde mig til nogen læseklub. Er blevet inviteret med i én ovre på Huset, men jeg tør ikke.

Isak kigger ind ad glasdøren alligevel. “De ser helt almindelige ud, dem på scenen.”

Jeg kigger også. Helt almindelige for ham, måske. Jeg ser fire sindssygt modige mennesker sidde foran 40 læseglade mennesker, der gerne vil lave deres egen læsekreds. De giver tips og tricks og deler insiderviden. Den ene har en Pernille L. Stenby-T-shirt på, med hendes håndtegnede kraniefugl. Jeg ville aldrig turde at tage min på ud af huset. Hvis nu folk tænker, jeg er mærkelig. Hvis Isak gør.

Og ham ved siden af har elverører på.

Jeg har aldrig set en på Esbjerg Gymnasium med *It's not hoarding if it's books* stående hen over brystet.

"Hun er ret lækker, hende der," siger Isak og gør et kast med hovedet mod netop hende med det citat på.

"Jeg troede ikke, du var til nørder." Ordene er lidt mutte. Hvis han kan være sammen med en, der sidder på scenen til Fantasy-festival og angiveligt taler om at have en bogklub, så burde han jo også kunne lide mig. *Ikke?*

Måske er problemet, at jeg hellere vil stikkes af 28 flammende sværd end sidde på en scene foran nogen og sige noget.

"Siger du ikke, at det er sundt at prøve nye ting?" Han giver mig drillende en albue i siden.

Jeg ville ønske, det rent faktisk gjorde ondt, så hans ord ikke ramte så hårdt. Fedt, at han lytter til mig, røv, at han ikke synes, jeg er værd at prøve. Det lød spice. Det var ikke ment spice! Jeg tænker bare, altså, han kunne jo godt vælge mig som den nørd så.

Igen leder Isak vejen frem. Vi trækker ud forbi en stand og befinder os midt i menneskemylderet, der fører os med rundt. Jeg gør mit bedste for at fylde mindst muligt. Det hjælper, at Isaks brede skuldre baner vejen. Jeg fokuserer på skuldrene. Jeg ved, hvordan de ser ud under hoodien, under T-shirten, styrken i deres bevægelser, når han begynder på sin butterfly. Hvordan skulderbladene flytter sig, når han står på skamlen og strækker armene frem for at springe i vandet. Jeg kender de skuldre langt bedre end mine egne, og de er synonyme med tryghed.

Han standser foran et bord med sværd. Jeg tør ikke komme for langt fra ham, selv om jeg egentlig hellere vil over til Hi Reader, hvor der er signering. En trio af kvinder går netop hen til Simon Zander. Den ene vender sig, kaster et blik mod mig. Ikke på mig, bare over menneskemængden. Et velkendt ansigt.

Det er første gang, jeg ikke mærker mængdens pres som et

klistret lag over min hjerne. Det forsvinder. Efterlader en ringen i ørerne. Som en linse, der zoomer, ser jeg kun de tre.

Den sidder i halsen. Klumpen, der ikke kan sluges og knap lader mig trække vejret. Angsten, der manifesterer sig ved at gøre min krop ubrugelig. Jeg kan ikke engang gemme mig. Hvilket er imbecilt. Jeg har skrevet til de tre, at jeg ikke kunne komme i dag. For bare to dage siden løj jeg og sagde nej, da de spurgte, om det var, fordi jeg ikke turde se dem.

Hvis de griber mig i løgneren, er vores venskab ovre. Det virker banalt, at tre online-bekendtskaber skulle kunne betyde noget, men det kan jeg ikke længere nægte, at de gør. De fylder mine dage med forståelse og venskab, så jeg ikke føler mig så sær og alene. Glæden ved at læse og snakke om det med andre har jeg ikke haft før dem.

@literary.lea, @caro_elsker_litteratur og @vilde_camille ligner et trekløver. Lea, Caroline og Camille. Det er Lea i midten, jeans og en sweatshirt med noget fra Buffy på. Hun piller ved Camilles lange ærme. For selvfølgelig er Camille klædt ud som en elver, direkte taget ud fra *Ringenes Herre*, nærmest uvirkelig. Iklædt sort tøj, lænet op ad Lea, står Caroline længst til højre. De ser alle mod den skaldede sælger, helt opslugt. Passer til hinandens kroppe med fingre, der opdager tekstur, kroppe, der må røre en andens, tætte og uden plads i deres små mellemrum. *Hvor skulle jeg være?*

En firkløver er svær at finde. Jeg har aldrig fundet én. Ikke at et læsekløver behøver ikke at bestå af fire. Det var bare en sjov formulering, dengang vi skulle oprette gruppen, fordi vi alligevel blev ved med at skrive sammen hele tiden.

Det burde være så naturligt, at jeg sagde hej og smilede og krammede akavet, og så var der én, som nævnte, hvor badass Xetian er i *Iron Widow*, så Camille kunne starte på en lang tirade om, at Xetian også er en forræder i forhold til de feministiske værdier, og at vold ikke avler fred, men mere vold. Alt ville være, som når vi

skriver sammen online. Det *ved* min hjerne godt. Jeg kan sagtens sige det til mig selv. Jeg kan bare ikke få mig selv til at tro det.

De bliver skuffede over, hvor almindelig jeg er. Der står de tre og stråler. Lea så mig ikke engang, da hun kiggede direkte i min retning. Jeg er så almindelig, at jeg er baggrundsstøj. En del af kulissen. Derfor ville jeg ikke mødes med dem.

En ting er venner online, der skriver, når hovedpersonen endelig får sit første kys. Noget andet er venner i virkeligheden. Jeg er ikke god til virkeligheden. Jeg har de samme venner, jeg har haft siden fødslen, fordi min mor kom i babytræfgruppe med dem. Isak, Danni, og Jacob.

Jeg tør ikke teste, om Læsekløveren kan blive til noget virkeligt. Jeg har ikke noget at tilbyde. Vil bare stå frosset. Grine på de forkerte tidspunkter. Ikke kunne sige noget, smile akavet. Være mig. En, der glider i baggrunden.

Jeg mærker mobilen vibrere i lommen og ved, at de fleste af notifikationerne er fra dem. De opdaterer mig på de herligheder, de tror, jeg går glip af. Der er mindst et gruppebillede, hvor der står, at de bare mangler mig. For sådan er de. Inkluderende og nogen, der tror, at jeg er andet end en angstfuld teenager. De tror, jeg tør stå ved mine læsemeninger. Meninger. *Ha*.

Det er anden gang, de mødes. De var alle sammen med til Fantasydage på Sjælland. Vi skriver sammen hver dag.

Det spreder sig i brystet. Fylder det, så der ikke er plads til lungerne. Hjertet kan ikke slå. Nu kan jeg ikke bevæge tungen. Spyttet samler sig til en sø. Burde flytte mig, burde ikke være vendt mod dem, burde synke, men hvordan er det, jeg gør det? En trækning i lungerne, små prikker for øjnene. Jeg drukner i min panik.

“Fuck, det er tungt,” griner Isak bag sværdet. En livline kastes fra hans glæde, hans tryghed, fra ham. Sådan som han altid kan få mig til at være i min krop.

Jeg er i stand til at dreje hovedet og se ham have begge hænder om et skæfte. Han er forvandlet til Geralt.

Det er forkert. Isak snakker alt for meget til at kunne være Geralt i nogen af adaptionerne af *Witcher*. Han kunne godt være Cassian fra *A Court Of Thorns and Roses*, hvis han altså skiftede hårfarve.

“Skal vi ikke gå over til Musikhuset nu?” hører jeg mig selv sige. Lige om lidt er Læsekløveren færdigt med at snakke, og så ser de mig. Eller ikke lige nu, hvor jeg har ryggen til med fokus på Isak. Måske ser de Isak. Smilehul, blond, muskuløs. Den der selvsikkerhed, som osrer ud af ham, men som desværre ikke smitter.

Han trækker på skuldrene og lægger sværdet tilbage. Det er vist mest til udstilling og folk som Isak, der tror, det er nemt at være en fantasyhelt.

I stedet for at gå ud ad hovedindgangen og dermed forbi mine ’venner’, går vi ud bagtil. De har set mig på opkald og lidt billeder kun mellem os, men alt, jeg poster, er uden mit ansigt. De kan lide @bookaphilia og ikke Cecilia. Den ene er passioneret. Den anden er, ja, mig.

“Hvad så?” spørger Isak ude på Nørregade. “Er dit nørdhjerne helt vildt glad?”

“Mm,” svarer jeg.

“Kom nu, du må da være overlykkelig.” Han svinger stort med begge arme. “Med al den tid du bruger på dit lille boghjørne af internettet, må her være 1000, du kender.”

Jeg hader, at han betoner min læsning på den måde. *Lille* er så nedladende et ord. Han bruger selv apps. Lægger billeder ud af sin mave i forskellige svømmehallers omklædningsrum.

“Jeg har 846 følgere,” driller jeg. Får fokus væk fra mine følelser, og hvordan jeg burde have det.

“Serious?” udbryder han. “På grund af billeder af ... af bøger?”

Det er komisk, hvordan hans ansigt folder sig helt sammen.

“Jeg giver folket, hvad de vil have.”

Han sparker til en to-go-kop på jorden, propper hænderne i bukselommerne. "Sindssygt."

Så siger han ikke mere, og jeg rækker ud efter ham. "Det er nok, fordi jeg poster et par gange om ugen, og du er lidt mere uregelmæssig."

"Jeg forstår bare ikke, hvorfor jeg kun har 400, altså, se mig lige."

Jeg ser ham, det har jeg altid gjort. "De ved ikke, hvad de går glip af."

"Så du er altså glad?" presser han alligevel på, lige som jeg troede, vi ikke snakkede om mig mere.

"Jeg er glad," siger jeg, men det er ikke overbevisende for nogen af os.

En arm ind under min, en krog mellem ham og mig. Han har mig, støtter mig. Jeg læner mig mere ind mod den, end jeg bør.

Berøringen får igen min kropstemperatur til at stige.

"Cille," siger han lavt, næsten som en hvisken ind i mit øre.

En kuldegysning løber ned langs min rygrad og sætter sig i mit underliv.

"Er du overvældet?" Noget skælver i hans stemme, bekymringen. Det er varmt og nærværende. Som hans ansigt så tæt på mit. "Skal jeg få dig hjem? Ville det være rart?"

Jeg ryster på hovedet. Ikke lammet af hans nærvær og berøringer, kun pinligt berørt. "Det er fint."

"Det er præcist det, du siger, når du overhovedet ikke er fin på nogen måde."

Det er rigtigt. Det er det, jeg siger.

"Jeg er okay," prøver jeg.

"Godt," godtager han, klemmer min arm to gange og sætter tempoet endnu højere.

Jeg skulle have sagt til Læsekløveren, at jeg ikke er særlig glad for nye mennesker. At jeg er utryg og bange, for hvis nogen kan

forstå det, kan de. Men de tror, at jeg er ... noget meget mere cool. Det sidste, nogen vil sige om mig, er cool.

“... siger du?”

“Undskyld?” får jeg ud og vender tilbage til virkeligheden.

“Det er bare, jeg gider alligevel ikke alt det der boghalløj, som er tilbage, så er det ikke fint, jeg smutter efter det her?” De blå øjne er bedende, underlæben stukket lidt frem. Han trænger til at blive klippet, håret lægger sig på ryggen af hans øre. “Jeg har lidt lavet en aftale.”

En aftale med en kvinde. En date. Han har aftalt en date den dag, han har lovet at tage med mig herhen. Han har selv købt billetterne! Som en overraskelse! Og nu skrider han!

“Isak,” siger jeg. Begynder jeg. Vil jeg gerne få sagt i noget, som er i en bebrejdende tone. “Jo, det er fint.”

Så er festivalen også slut for mig. Jeg tør ikke være her uden hans skuldre at gemme mig bag.

“Sweet.”

Måske havde jeg håbet, han ville elske det hele lige så meget, som jeg gør, og måske også give mig lidt mod. Jeg føler mig slet ikke modig.

“Men du er okay?” borer han lige ned i mig.

“Ja,” siger jeg, og denne gang tilføjer jeg et smil.

Han besvarer det. Solen fanger hans hår, som i ren teenage-kliche er en gylden glorie, øjnene glimter, og han er centrum for alt godt. Mit smil bliver ægte. Jeg får lyst til at læne mig mod ham. Jeg får lyst til at være alle andre end mig. En, der er selvsikker nok til at kysse ham.

Men at kysse sin bedste ven er uden for kategori. Til gengæld kunne det være en rigtig god YA, hvor bedstevennen til sidst indser, at hende, som han skulle falde for, altid har været der.